

Evangelí del diumenge de la setmana X de durant l'any (B): els germans de Jesús

“El qui fa la voluntat de Déu, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare”. La família de Jesús no es basa en vincles naturals, sinó en la fe i l'amor que acull i uneix. Tots som cridats a formar-ne part.

Evangelí (Mc 3, 20-35)

Després Jesús va entrar a casa amb els deixebles, i tornà a reunir-s'hi tanta gent, que no podien ni menjar.

Quan els seus familiars sentiren dir el que passava, hi anaren per endur-se'l, perquè deien:

—Ha perdut el seny!

Els mestres de la Llei que havien baixat de Jerusalem deien:

—Està posseït per Beelzebul. I encara:

—Aquest treu els dimonis pel poder del príncep dels dimonis. Llavors Jesús els va cridar i els parlava valent-se de paràboles: —Com pot ser que Satanàs tregui fora Satanàs? Si un reialme es divideix i lluita contra si mateix, no pot durar. I si una casa es divideix i lluita contra si mateixa, tampoc no durarà. Si és cert, doncs, que Satanàs s'ha aixecat contra si mateix i s'ha dividit, no pot durar: ha arribat la seva fi. Tampoc ningú no pot entrar a casa d'un que és fort i apoderar-se dels seus béns si abans

no el lliga; tan sols així li podrà saquejar la casa.

En veritat us dic que tot serà perdonat als homes: els pecats i totes les blasfèmies que hagin proferit; però el qui blasfema contra l'Esperit Sant no tindrà mai perdó: és culpable del seu pecat per sempre més.

Jesús va parlar així perquè deien d'ell que tenia un esperit maligne.

Llavors arriben la mare i els germans de Jesús i, de fora estant, envien a buscar-lo. Hi havia molta gent asseguda al voltant d'ell. Li diuen:

—La teva mare, els teus germans i les teves germanes són aquí fora, que et busquen.

Ell els respon:

—¿Qui són la meva mare i els meus germans?

Llavors, mirant els qui seien al seu voltant, diu:

—Aquests són la meva mare i els meus germans. El qui fa la voluntat de Déu, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare.

Comentari

A Jesús, en el compliment de la seva missió, no li van manca dificultats sorgides de malentesos, com de vegades ens pot passar també als seus deixebles. Aquest passatge de l'Evangeli parla de dos tipus d'incomprensions que va haver d'afrontar.

Una d'elles va ser per part d'alguns escribes que, davant de les curacions d'endimoniats que havia fet, es resisteixen a creure i intenten desacreditar-ho. Diuen que «Està

posseït per Beelzebul, i treu els dimonis pel poder del príncep dels dimonis» (Mc 3, 22), cosa que equival a dir que estava endimoniat.

L'enveja fa perdre l'objectivitat i fins i tot pot arribar a fer malbé greument la reputació dels altres. Per això, aquest episodi té un ensenyament que ens serveix a tots, i el Papa Francesc ens adverteix amb prudència: «Pot passar que una enveja forta per la bondat i per les bones obres d'una persona pugui empènyer a acusar-lo falsament. I aquí hi ha un veritable verí mortal: la malícia amb què, de manera premeditada, es vol destruir la bona reputació de l'altra. Que Déu ens deslliuri d'aquesta terrible temptació! (...) Estigueu atents, perquè aquest comportament destrueix les famílies, les amistats, les comunitats i fins i tot la societat»

[1]

—.

Jesús no tolera aquesta acusació i respon enèrgicament amb un argument que qualsevol pot comprendre: «Si un reialme es divideix i lluita contra si mateix, no pot durar. I si una casa es divideix i lluita contra si mateixa, tampoc no durarà. Si és cert, doncs, que Satanàs s'ha aixecat contra si mateix i s'ha dividit, no pot durar: ha arribat la seva fi» (*Mc 3, 24-26*). El Senyor capgira les blasfèmies que llançaven contra ell i deixa clara la importància de la unitat per tirar endavant qualsevol projecte. De fet, a l'Última Cena, Jesús demanarà al Pare que conservi en la unitat els seus deixebles: «Que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu» (*Jn 17, 21*).

Un altre tipus d'incomprensions que Jesús va haver d'afrontar procedia dels seus propis parents, que trobaven a faltar tenir-lo amb més freqüència entre ells. Crist estava tan

entregat a la gent que de vegades no tenia temps ni tan sols per menjar, així que ells «hi anaren per endur-se'l, perquè deien: Ha perdut el seny!» (*Mc 3, 21*).

El text evangèlic parla dels seus «germans» (*Mc 3, 31*). La paraula «germans» era en arameu, la llengua parlada per Jesús, un terme genèric: es deia germans també els nebots, els cosins germans i els parents en general.

Quan diuen al Senyor que «la teva mare, els teus germans i les teves germanes són aquí fora, que et busquen» (*Mc 3, 32*) respon d'una manera aparentment dura: «Qui són la meva mare i els meus germans? (...) El qui fa la voluntat de Déu, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare» (*Mc 3, 33 i 35*). La nova família que Jesús ha format ja no es basa en vincles naturals, sinó en la fe i l'amor que

acull i uneix. Tots nosaltres som cridats a formar-ne part.

Això no exclou la seva mare, ni els seus parents; al contrari, els atorga el reconeixement més gran. Maria és amb tota raó sa mare, ja que sempre va obeir en tot a la voluntat de Déu. Per això sant Agustí diu que «Santa Maria va complir amb tota perfecció la voluntat del Pare, i, per això, és més important la seva condició de deixeblla de Crist que la de mare de Crist, és més feliç per ser deixeblla de Crist que per ser mare de Crist» ^[2].

^[1]Papa Francesc, Àngelus, 10-VI-2018.

^[2]Sant Agustí, *Sermons* 25,7.

Francisco Varo / Foto de Tyler Nix a Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-
diumenge-de-la-setmana-x-de-durant-
lany-b-els-germans-de-jesus/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-x-de-durant-lany-b-els-germans-de-jesus/)
(11/03/2026)